

Sygn. akt **XXIII Ga 448/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Puchalska (spr.)

Sędziowie: SO Anna Gałas

SR (del.) Małgorzata Róžańska – Prus

Protokolant: Prot. sąd. Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki

komandytowej w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w F.

o ochronę posiadania

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt XV GC 3730/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I, w ten tylko sposób, że zakazuje pozwanej (...) spółce akcyjnej w F. naruszania posiadania należącej do powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. nieruchomości położonej w W. przy (...) oraz przy ulicy (...), oznaczonej w księdze wieczystej nr (...) jako działki o numerach (...) –kompleksu biurowego (...) poprzez zakłócanie korzystania z tej nieruchomości; wkraczanie i gromadzenie się na terenie powyższej nieruchomości, blokowanie wjazdu na teren nieruchomości, oddala powództwo w pozostałym zakresie;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od (...) spółki akcyjnej w F. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. 160 złotych (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Gałas SSO Renata Puchalska SSR Małgorzata Róžańska - Prus

Sygn. akt XXIII Ga 448/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 17 listopada 2015r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. wniósł o zakazanie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F. naruszenia posiadania nieruchomości położonej przy (...) oraz ulicy (...) w W., oznaczonej w księdze wieczystej nr (...) jako działki o numerach (...) – kompleksu biurowego

(...) poprzez zakazanie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F. wkraczania i gromadzenia się na terenie (...) przez członków organów, pełnomocników, pracowników i inne osoby zatrudnione przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w F., blokowania wjazdów do (...) przez członków organów, pełnomocników, pracowników i inne osoby zatrudnione w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F. oraz zakłócania przez członków organów, pełnomocników, pracowników i inne osoby zatrudnione w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F. w jakikolwiek inny sposób normalnego korzystania z (...) przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w W. i upoważnione przez niego osoby, najemców lokali biurowo-usługowych w (...) oraz klientów korzystających z (...), jak również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej – naruszenia posiadania nie może się bowiem dopuścić osoba prawna. Dalej pozwany podniósł, że przez uwzględnienie powództwa dojdzie do ograniczenia konstytucyjnego prawa objętych żądaniem podmiotów do swobodnego przemieszczania. Pozwany zarzucił też, że powód nie wykazał, żeby doszło od naruszenia jego posiadania.

Wyrokiem z dnia 6 października 2016r. Sąd Rejonowy dla m.st Warszawy w W. w pkt. 1 zakazał (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F. naruszania posiadania przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w W. nieruchomości położonej w W. przy (...) oraz przy ulicy (...), oznaczonej w księdze wieczystej nr (...) jako działki o numerach (...) – kompleksu biurowego (...) - poprzez wkraczanie i gromadzenie się na terenie powyższej nieruchomości w celu organizowania demonstracji przez członków organów, pełnomocników, pracowników i inne osoby zatrudnione w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F., poprzez blokowanie wjazdu na teren nieruchomości przez członków organów, pełnomocników, pracowników i inne osoby zatrudnione w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F., a także poprzez zakłócanie korzystania z nieruchomości przez członków organów, pełnomocników, pracowników i inne osoby zatrudnione w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w F.. Natomiast w pkt. II zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 373 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 156 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Zaś w pkt. II nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

W stanie faktycznym Sąd Rejonowy ustalił, że (...) sp. z o.o. sp. k. jest właścicielem nieruchomości położonej przy (...) oraz ulicy (...) w W., oznaczonej w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych pod nr (...) jako działki o numerach (...). Na nieruchomości posadowiony jest budynek biurowy - (...). W budynku znajduje się siedziba (...) sp. z o.o. sp. k.; lokale znajdujące się w (...) wynajmowane są ponadto podmiotom komercyjnym i instytucjom państwowym w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez (...) sp. z o.o. sp.k.

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że (...) sp. z o.o. sp. k. w dniu 31 lipca 2014 r. zawarł umowę o roboty budowlane z (...) spółką akcyjną z siedzibą w F. przedmiotem której była modernizacja budynku (...). Roboty miały zostać zakończone do dnia 31 grudnia 2014 r. Przy wykonywaniu umowy (...) S.A. posługiwał się podwykonawcami.

W dniu 15 września 2015 r. (...) sp. z o.o. sp. k. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Podobne oświadczenie w dniu 24 września 2015 r. złożył (...) S.A. Natomiast spór dotyczący wynagrodzenia za wykonane prace oraz innych roszczeń wynikających z umowy z dnia 31 lipca 2014 r. toczy się przed Sądem Arbitrażowym przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W..

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 13 października 2015 r. (...) S.A. poinformował najemców lokali biurowo-usługowych położonych w (...) o możliwości zaistnienia w dniu 19 października 2015 r. niedogodności w dostępie do lokali na terenie obiektu (...). Miało to mieć związek ze spotkaniem przedstawicieli (...) sp. z o.o. sp. k. z przedstawicielami (...) S.A. i jego podwykonawcami.

W piśmie z dnia 15 października 2015 r. (...) sp. z o.o. sp. k. poinformował (...) S.A., że nie przewiduje uczestniczenia w żadnym spotkaniu z przedstawicielami (...) S.A. na terenie (...). Wskazano też, że (...) S.A. nie ma żadnych uprawnień

do korzystania z terenu (...). O treści odpowiedzi (...) sp. z o.o. sp. k. poinformował także najemców lokali położonych w (...).

W odpowiedzi na pismo (...) sp. z o.o. sp. k. prezes zarządu (...) S.A. – M. W. w wiadomości e-mail wysłanej do członka zarządu (...) sp. z o.o. sp. k. – E. L. – potwierdził zamiar przeprowadzenia spotkań z podwykonawcami na terenie (...) w dniu 19 października 2015 r. Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 19 października 2015 r. przedstawiciele (...) S.A., wśród nich m.in. Z. S., M. Ż. i M. A. (1) oraz podwykonawcy wkroczyli na teren (...), blokując wjazd do kompleksu za pomocą samochodów prywatnych i maszyn budowlanych oraz utrudniając korzystanie z lokali poprzez powolne i nieustanne przechodzenie przez przejście dla pieszych. Przedstawiciele (...) S.A. i podwykonawcy opuścili teren (...) po kilku godzinach na skutek interwencji funkcjonariuszy Policji.

W wiadomości SMS z dnia 21 października 2015 r. M. W. ostrzegł E. L., że podwykonawcy chcą zamienić (...) w oblężoną twierdzę.

W dniu 22 października 2015r. przedstawiciele (...) S.A., wśród nich m.in. Z. S., M. Ż., M. A. (1) i P. S. oraz podwykonawcy ponownie zablokowali dostęp do (...).

W wiadomości SMS z dnia 02 listopada 2015 r. M. W. poinformował E. L. o wznowieniu działań i podwojeniu problemów. Blokowanie dostępu do (...) powtórzyło się w dniu 6 listopada 2015 r. Z ramienia (...) S.A. stawili się M. Ż. i P. S..

Sąd Rejonowy ustalił, że najemcy lokali położonych w (...) zgłaszali zastrzeżenia związane z zakłóceniem korzystania z lokali. Zaś w dniach 12,18,26,28 stycznia 2016 r., a także 16 i 18 lutego 2016 r. przed (...) miały miejsce kolejne demonstracje, w których udział brali pracownicy (...) S.A. – M. Ż., Z. S. i P. S..

Dokonując rozważań prawnych Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę prawną żądania stanowi art. 344 § 1 k.c. w zw. z art. 366 k.c. uznając, że niewątpliwie powodowi w stosunku do nieruchomości położonych przy (...) i ul. (...) w W. przysługiwał status posiadacza samoistnego. Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwanego, Sąd Rejonowy stwierdził, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że przepisy odnoszące się do posiadania rzeczy, a tym dotyczące jego ochrony, w żaden sposób nie różnicują sytuacji prawnej posiadaczy w zależności od formy prawnej w jakiej działają. Element władania rzeczą, tak w wymiarze corpus jak i animus może być realizowany tak przez osoby fizyczne jak i prawne (art. 38 k.c.). w przypadku osób prawnych posiadanie tak w aspekcie fizycznym władania, jak i psychicznym jest realizowane właśnie przez organy. Organ osoby prawnej jest przede wszystkim konstrukcją prawną – pozwalającą przypisać dokonanych czynności prawnych właśnie osobie prawnej gdyż działanie osoby prawnej jest oparte na zachowaniach osób fizycznych, które zostały powołane w funkcję organu, zaś właśnie sposób – poprzez faktyczne działanie osób piastujących funkcję organu – może zostać zrealizowane naruszenie posiadania przez osobę prawną.

Sąd Rejonowy stwierdził, że dość oczywistym było, że inspiratorem wydarzeń mających miejsce w obrębie (...) byli członkowie organu pozwanego.

Sąd Rejonowy stwierdził, że między zapowiedziami pochodzącymi od członka zarządu pozwanego a wydarzeniami, które miały miejsce w październiku i listopadzie 2015 r. istnieje ścisły związek. Jeżeli nawet pozwany samodzielnie nie polecił organizacji spotkań, o których mowa wyżej, to z całą pewnością akceptował plany ich odbycia. Przyjęcie wniosku o takim nastawieniu pozwanego uzasadnione było w szczególności faktem obecności na spotkaniach jego pracowników - Z. S., M. Ż., M. A. (2) i P. S.. Nie bez znaczenia była także treści transparentów nawiązujących do toczzonego między stronami sporu.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy przyjął, że pozwany, jako osoba prawna, mógł naruszyć posiadanie powoda jako posiadacza nieruchomości.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy uznał, iż działania ujęte w ramach stanu faktycznego niniejszej sprawy miały charakter naruszenia posiada albowiem osoby uczestniczące w spotkaniach gromadziły się na terenie nieruchomości, blokowały wjazd do kompleksu za pomocą samochodów prywatnych i maszyn budowlanych oraz utrudniały dostęp poprzez powolne i nieustanne przechodzenie przez przejście dla pieszych. Zaś takie działanie nosiło cechy naruszenia posiadania powoda. Wniosku tego nie podważało to, że do spotkań dochodziło także poza granicami nieruchomości, której posiadaczem jest powód. Naruszenie posiadania stanowiło takie zachowanie się określonej osoby, którego skutkiem było wkroczenie w sferę władztwa posiadacza. Jeżeli spotkania miały miejsce w obrębie chodnika i drogi publicznej, a ich skutkiem było ograniczenie dostępu do nieruchomości, to oczywistym jest, że naruszenia dotyczyły sfery władztwa pozwanego jako posiadacza nieruchomości.

Sąd Rejonowy stwierdził, że nie zasługiwały także na uwzględnienie zastrzeżenia odnoszące się do ograniczenia konstytucyjnych praw pozwanego, jego pracowników, pełnomocników lub innych zatrudnionych. Sąd Rejonowy skonstatował, że celem wyroku uwzględniającego naruszenie posiadania nie było wyrzucenie objętego wyrokiem podmiotu z jego podstawowych praw, w szczególności gwarantowanego Konstytucją prawa do swobodnego przemieszczania się. Wyrok zakazuje bowiem wyłącznie zaohowań mogących w określony sposób wpływać na uprawnienia pozwanego jako posiadacza nieruchomości. Takimi działaniami są w szczególności wkraczanie i gromadzenia się w obrębie obiektu oraz blokowanie wjazdu na jego teren. Sąd Rejonowy stwierdził, że takie działania w sposób ewidentny naruszają władztwo powoda na rzecz i jako takich należy ich zakazać. Celem wyroku nie było natomiast zakazanie poszczególnym osobom, których dotyczy wyrok, w tym pełnomocnikowi pozwanego, składania wizyt w lokalizowanych w (...) urzędach publicznych i innych placówkach. Zachowania te bowiem w żaden sposób nie stanowią ingerencji we sferę władztwa powoda nad posiadaną nieruchomością.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Punktowi pierwszemu wyroku Sąd Rejonowy nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości. Przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 344 §1 k.c. poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwany posiada w procesie legitymację bierną, gdyż jako spółka akcyjna dopuścił się naruszenia posiadania nieruchomości powoda położonej w w.przy (...) oraz przy ul. (...), oznaczonej w księdze wieczystej nr. (...) jako działki o numerach (...) (...);

2) rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 344 §1 k.c. przez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przypadku uwzględnienia roszczenia posesoryjnego sądowa ochrona posiadania jest realizowana wobec nieznaczonego kręgu osób, to jest osób, których dane nie muszą być zidentyfikowane w orzeczeniu kończącym postępowanie;

3) rażące naruszenie prawa materialnego tj. art. 344 §1 k.c. przez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przypadku uwzględnienia roszczenia posesoryjnego sądowa ochrona posiadania jest realizowana wobec niezidentyfikowanych osób, które podlegają dyspozycji orzeczenia kończącego postępowanie wyłącznie z powodu piastowania funkcji członka zarządu u pozwanego, pełnienia roli pełnomocnika pozwanego lub zatrudnienia u pozwanego;

4) rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 52 ust.1 w zw. z art. 31 ust.3 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997r. poprzez niedopuszczalne ograniczenie wolności poruszania się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej adresowane wobec nieoznaczonych osób, tj. osób, których dane nie zostały zidentyfikowane, a które podlegają dyspozycji zaskarżonego orzeczenia wyłącznie z powodu piastowania funkcji członka zarządu u pozwanego, pełnienia roli pełnomocnika pozwanego lub zatrudnienia u pozwanego;

5) sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez przyjęcie, że doszło do naruszenia posiadania Nieruchomości przez pozwanego lub na korzyść pozwanego.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości. Ponadto Skarżący wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała jedynie na częściowe uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego, jak i jego ocenę prawną i przyjmuje za własne, a jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 czerwca 2013 roku sprawa I CSK 156/13, sama wzmianka w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji o akceptacji ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji oraz o trafności zgodności z prawem wydanego przez ten Sąd orzeczenia wystarcza do wywiązania się z zawartego w artykułe 328 § 2 K.p.c. obowiązku wskazania podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia.

Na wstępie należy wskazać, iż niezasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd prawa materialnego – art. 344 §1 k.c. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni przedmiotowej regulacji oraz dokonał należytej subsumpcji prawnej pod prawidłowo ustalony stan faktyczny. Nie ma racji skarżący wskazując, iż pozwana spółka nie posiadała legitymacji biernej do występowania w procesie o ochronę posiadania. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że art. 344 §1 k.c. nie różnicuje wśród naruszcycieli posiadania osób fizycznych od osób prawnych. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że przepisy odnoszące się do posiadania rzeczy, a tym dotyczące jego ochrony, w żaden sposób nie różnicują sytuacji prawnej posiadaczy w zależności od formy prawnej w jakiej działają. Element władania rzeczą, tak w wymiarze corpus jak i animus może być realizowany tak przez osoby fizyczne jak i prawne (art. 38 k.c.). w przypadku osób prawnych posiadanie tak w aspekcie fizycznym władania, jak i psychicznym jest realizowane właśnie przez organy. Organ osoby prawnej jest przede wszystkim konstrukcją prawną – pozwalającą przypisać dokonanych czynności prawnych właśnie osobie prawnej gdyż działanie osoby prawnej jest oparte na zachowaniach osób fizycznych, które zostały powołane w funkcję organu, zaś właśnie sposób – poprzez faktyczne działanie osób piastujących funkcję organu – może zostać zrealizowane naruszenie posiadania przez osobę prawną.

Nie można również zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy dopuścił się sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznając, że doszło do naruszenia posiadania powoda przez pozwaną spółkę. Wprawdzie apelacja wprost nie stawia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., niemniej wskazuje na błędy w ustaleniach stanu faktycznego w wyniku nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, wobec powyższego do stanowiska apelującego w tym zakresie, należy odnieść się poprzez weryfikację prawidłowości ustaleń faktycznych, poczynionych przez Sąd Rejonowy przez pryzmat normy prawnej wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c.. Otóż wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, mieszcząc się w granicach swobodnej oceny dowodów, zgodnie z wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym. Należy stwierdzić, że skuteczne postawienie przez pozwanego zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c., wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony pozwanej o innej, niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i odmiennej ocenie, niż ocena Sądu. Tak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Należy podkreślić, że sprzeczność istotnych w stanie Sądu, z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi tylko wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej dochodzi Sąd na jego podstawie. Natomiast, jeżeli Sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodu i musi się ostać. Tak też Sąd Apelacyjny w

Krakowie w wyroku z dnia 17 czerwca 2016 roku, w sprawie o sygnaturze I ACa 193/16, który to pogląd Sąd Okręgowy podziela. W niniejszej sprawie pozwany przedstawił swój pogląd na zebrany materiał dowodowy i wdał się w polemikę z tezami uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Należy, podkreślić z naciskiem, że Sąd Rejonowy przy wydaniu wyroku wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przede wszystkim Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i szczegółowy rozważył zgromadzony materiał dowodowy i jednocześnie przedstawił tok rozumowania i umotywowował wnioski do których doszedł. Wprawdzie wskazać należy, że materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie opierał się przede wszystkim na dowodach z dokumentów prywatnych oraz korespondencji elektronicznej, oraz innych środkach dowodowych to pozwalała na ustalenie, iż w sprawie dochodziło do naruszeń posiadania nieruchomości powoda ze strony pozwanego. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy z materiału dowodowego zebranego w tej sprawie jednoznacznie wynikało, że naruszenia posiadania nieruchomości powoda następowały na zlecenie i z inspiracji pozwanej spółki. Osoby, które dopuściły się naruszeń nie działały z własnej inicjatywy, ale w związku z pełnieniem obowiązków służbowych u pozwanej, na polecenie pozwanej i z jej inspiracji. Wnioski Sądu w tym zakresie są logiczne i poparte doświadczeniem zawodowym i życiowym. Wskazać również należy, że pozwana nie zaferowała dowodów przeciwnych, które mogłyby zniweczyć ustalenia Sądu Rejonowego wynikające z materiału dowodowego złożonego do akt sprawy.

Jeżeli chodzi natomiast o stanowisko wyrażone przez skarżącego na rozprawie apelacyjnej, wskazać należy, iż nie mogło ono zostać uwzględnione. Wkroczenie w sferę faktycznego władztwa nad rzeczą sprawowanego przez posiadacza może mieć charakter jednorazowy, powtarzający się lub ciągły. Może ono skutkować powstaniem roszczenia posesoryjnego jedynie wtedy, gdy ma charakter powtarzający się lub ciągły. Jednorazowy lub przejściowy charakter wkroczenia w sferę faktycznego władztwa nad rzeczą, co do zasady, nie może skutkować powstaniem roszczenia posesoryjnego (por. J. Ignatowicz, w: Resich, Komentarz, 1972, t. I, s. 789). Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w okolicznościach niniejszej sprawy przy tak zaistniałym stanie faktycznym, trzykrotne naruszenie posiadania przez pozwaną miało charakter powtarzający i jako takie, stwarza realne zagrożenie dalszych naruszeń. Oczywistym bowiem jest, mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, że na czas procesu naruszytel mógł wycofać się i ograniczyć swoją aktywność, nade wszystko w dniu wyrokowania przez Sąd. Przy stanowisku, jakie zostało zaprezentowane przez pozwanego, gdyby naruszenie posiadania musiało istnieć w chwili wyrokowania, to zdaniem Sądu Okręgowego ochrona wynikająca z art. 344 §1 k.c. w okolicznościach niniejszej sprawy miałaby charakter iluzoryczny. Ocena, czy zachodzą przesłanki do udzielenia ochrony posiadania, uzależniona jest w takim przypadku, od ocenionej na podstawie okoliczności danej sprawy – sytuacji faktycznej, w której występuje realne zagrożenie dalszymi naruszeniami.

Z tych wszystkich względów uznając, iż zostały wyczerpane wszystkie przesłanki art. 344 §1 k.c. należało, jak słusznie rozważył Sąd Rejonowy, udzielić ochrony prawnej stronie powodowej. Niemniej wyrok wydany przez Sąd Rejonowy został nieznacznie skorygowany w zakresie wskazania podmiotu obowiązującego do powstrzymywania się od naruszeń posiadania nieruchomości powoda, czyli adresata zakazu orzeczonego wyrokiem. W ocenie Sądu Okręgowego wskazanie przez Sąd Rejonowy w warstwie podmiotowej wyroku, po stronie zobowiązanego - określonych kategorii osób niezidentyfikowanych personalnie, jest nieprawidłowe i niewykonalne w drodze ewentualnego przymusu. Otóż pozwaną w sprawie pozostawała spółka akcyjna, nie zaś osoby fizyczne i tylko spółka winna zostać wskazana w treści wyroku - jako adresat orzeczonego zakazu naruszania posiadania powódki. To pozwana spółka działająca przez swoje organy (art. 38 k.c.) dopuściła się naruszeń, natomiast kto imiennie dokonał określonych czynności, zakłócających posiadanie powódki na rzecz spółki jest kwestią wtórną. Treść wyroku Sądu Rejonowego w istocie rzeczy, zawiera wewnętrzną sprzeczność w zakresie osoby zobowiązanej do powstrzymywania się od dalszych naruszeń, zaś brzmienie sentencji orzeczenia wobec faktu, iż pozwaną jest spółka akcyjna – jest za daleko idące. Ochrona prawna udzielona na podstawie art. 344 § 1 k.c. nie może zostać adresowana do kręgu osób niezidentyfikowanych, bowiem regulacja ta przybrałaby charakter ściśle prewencyjny wsparty domniemaniem, że każda obecna, ale też kolejna osoba powiązana z pozwaną może naruszyć posiadanie powódki i być adresatem zakazu pomimo, iż nie dopuściła się naruszeń. Z tych wszystkich względów należy podzielić stanowisko skarżącego, iż ochrona prawna udzielona powódce jest za daleko idąca i w istocie rzeczy prowadzić mogłaby do ograniczenia wolności osób, które nie dopuściły się jakichkolwiek naruszeń względem powodowej spółki.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 386 §1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok. Zaś apelację w pozostałej części jako bezzasadną, należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. w zw. z §5 pkt.2 w zw. z §10 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016r. i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 160 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Gałas SSO Renata Puchalska SSR(del.) Małgorzata Różańska-Prus